

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 452. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828701200/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

— Naa, raabte han derinde fra, har Hr. Hofballetmesteren ellers noget paa Hjærte?

— Jeg vilde gerne betale min Husleje.

— Perfectement . . . er det ikke saadan, Franskmændene siger? De er Pokkers akkurat. Aa, vær saa god og luk Skrivebordet op, Lenoir, i øverste Skuffe til venstre ligger Kvitteringerne, tag Deres og læg saa Pengene paa Hylden til højre. Tak . . . farvel, gode Lenoir!

— Der var rigtignok endnu en Ting, sagde den gamle Danser, da han uden Teven og uden at føle sig fornærmet havde adlydt sin Værts Ordre . . . der var en Ting, som jeg særdeles gerne vilde tale med Hr. Elverkilde om.

Der lød inde fra det andet Værelse en Brummen, der med god Vilje kunde udtolkes som en Bevilling af forlænget Avdiens.

Hr. Jeremias Ellekilde kom ind, satte sin Signetring paa sin Finger, overtødede sig med et hurtigt Blik om, at Lenoirs Husleje penge laa paa rette Sted, derpaa tændte han en Cigar og kastede sig ned i en grøn fløjlsbetrukken Lænestol — stadig i Skjorteærmer. Han spurgte, efter en Røgdupstning:

— Hvad begærer saa Deres unge Hjærte, gode Hofballetmester?

— Er De fuldkommen vis paa, at De er aldeles sikker, f. Eks. . . . for Tyve her paa Deres udstrakte Grund? spurgte Lenoir, nøje overvejende hvert Ord.

— Næ—æ, Gu' er jeg ej. Om en af de Slyngler ude i Butiken stjal en Tikroneseddél fra mig om Dagen, vilde det være vanskeligt at opdage det i en Fart i saadan en vidtløftig Forretning . . . Men hvad mener De ellers, min lille Ven?

— Gud bevare mig for at sigte nogen af Deres . . . Deres Inferiører for Utroskab . . . men . . . er der nogen, som holder Øje med det meget Brænde, der ligger paa den Plads nærmest ved den lille Pavillon, hvor Hr. Overlærer Tofte og jeg bor?

— Nej . . . næ—j. Men der har den gamle Overleverer og De selv Deres Brænde . . . og De har jo begge Øjne i Hovedet . . . ja, det vil sige . . . den gamle Latinpeters er vel simple nok af at læse alle de Kragetæer, han har maattet tjene Føden med at tygge igennem . . . Naa . . . hvorfor spytter De Dem selv ned ad Hagen? Ud med Sproget, kære Højvelbaarenhed!

Lenoir havde strammet sin Overlæbe ned mod Hagen, som han plejede at gøre, naar han var i Vaande. Efter Hr. Ellekildes Ord gjorde han et underligt Spjæt, som skulde han sætte i en

høj og laug Pirouette. Jeremias Ellekilde mindedes om Størke, der tager til at flyve.

Denne Gestus var nødvendig for Lenoir til at overvinde sig til at tale. Under megen Stammen, med mauge Omskrivninger fortalte han Birgittes Nættebedrifter i Vinter, hvorledes Overlærer Tofte først havde grebet hende omtrent paa forsk Gerning, hvorledes han, Lenoir, havde fortsat, hvad Overlæreren havde begyndt.

Hr. Ellekilde hørte tilsyneladende adspredt paa Beretningen. Da Lenoir stoppede brat med en krampagtig høj Rønnen som en Sodavands-Siphon, naar den afgiver sine sidste Draaber, og betragtede sin Værts svære Ansigt, mødte han et Par sammenknebne Øjne og en Mund i en Trut.

For Lenoir var det en Skinks, der stirrede ham i Møde. Endnu gaadefuldere blev hans Vært, da han udsendte et langt:

— H—m— h—m! Se, se!

Lenoir stod som en Skoledreng, der efter en vel opramset Lektie venter sin Karakter. Han fremstammede:

— Ja . . . hvad er Deres . . . he . . . højstærede Mening?

— Aa—aa—aa— Foreløbig slipper vi om Natten den ene af Hundene fra Tømmerpladsen ind i Brændegaarden.

— Det er jo meget . . . meget . . . glubske Dyr.

— Forfærdelig glubske, sagde Hr. Ellekilde, gottende sig over den Rædsel, som maadede sig paa det lille, skarpe Ansigt.

— Sæt . . . om den aad hende . . . den unge Forbryderskel!

— Saa behøvede De ikke at anlægge Proces, saa var Sagen allerede dømt.

— Ja, men det var ikke Meningen. Jeg vilde blot . . . blot bede Dem om at sige mig, om De ikke syntes, at man skulde ty til . . . den jordiske Retfærdighed, inden . . .

— Man tyede til den hundske? Naa ja, ja, min lille Hr. Hofballetmester, jeg skal ikke lade hverken Fylax eller Tyras æde hverken Jomfru Kornelussen eller hendes store, dovne Hund, eller hendes Tøs, der stryger Skank, naar hun gaar . . . Jeg raader Dem til at passe godt paa Deres Brænde.

— Men Hr. Elverkilde vilde ikke være mig behjælpelig med at . . .

— Med hvad?

— At faa den Personnage afstraffet?

— Det vil jeg betænke mig paa . . . nogen Tid.

— Men . . . hvis De . . .